

DİCLE'YE AKAR DÜŞLERİM

Amed Umut Ufuk

Dünya'ya...

İÇİNDEKİLER

Sır ve korku.....	
Anka'nın kanatları üstünde.....	
Uzak dur kendinden.....	
Egemen.....	
Vaad.....	
Gerçeğin düşü.....	
Mavinin çılgılığı.....	
Bize dair.....	
Yalnızlıklar asrı	
Yalnız.....	
Senden sonra.....	
Zamanın yol haritası	
Çöl.....	
Ateş.....	
Bilge.....	
Diriliş.....	
Toprak.....	
Kaybettiklerim.....	
Yol ve yürüyüş.....	
Dicle'ye akar düşlerim.....	
Uzak.....	
Zilan'ı anlatmak.....	
Sema.....	
Barış için.....	
Bir mayıs şiiri.....	

Sır ve korku

akışındaki gizemle anlatır kendini su
derinlik ve bilinmezlik
bir de ürküten karanlık
sonrası umanların ortasındaki görünmezlik

bir dergahın günahı ve tövbesidir
iz ve söz
ya da sözün bıraktığı iz
ama daima kilitlidir bir kapısı
ve meraka uzanan garip bir ibadettir
çünkü o kapının ardına

yalnız aşık olan kilitlenir

suyu yakmak mı denir buna
korkuyla titreyen bir kıvılcımla

saklanabilir mi zulüm
bulanmış bir damla suda

yada ateş
korkar mı zulümden
herşey onun gölgesinde yanarken

sırrı korku
korkusu sır olan

ne burada kalır
ne de geçer o kapıdan
ya su gibi kirlenip akar
ya ateş gibi zulm ile yakar
ya da şiir gibi
durmadan sırrını arar.

21.04.2003

Anka'nın kanatları üstünde

senin kanatlarına takarak hayatın
kemendini
uçuyoruz
uçsuz bucaksız göklerde
mavisinde değil
kendisindeyiz sonsuzluğun

rüzgarları alıyoruz koynumuza
sızıyı dinliyor
hasretin açtığı yaralarımızın
ufuklara değişiyor göğsümüz
binlerce mekan
ve hesapsız zamanlar aşıyoruz
senin her kanat çırpışında

gerilerde kalıyor
hayatın beton denizinde boğulduğu
yürekler
nasıl da ürkerdik hatırlar mısın
demir sesli insanlardan
mekanik sokaklardan
dijital hayallerden
duvar denen o lanetli ayıraç
görüyor musun
nasıl da küçülüp yok oluyor
biz yükseldikçe

gel anka
uyandır beni

ölüm sonrası hayatları vaad eden
rüyalarından
uçup gidelim
insan yüreğiyle kurulmuş
bir şeyin her şey olduğu
her şeyin her zaman olduğu
zamanın güzellik ülkesine

03.04.2003

Uzak dur kendinden

büzüşüp duruyorsun kendi üstüne
hiç sınır tanımadan
sanki senden bir şeyler kaçacakmış gibi
koşuyorsun
hep kendine doğru
ne sen kalacaksın bu gidişle
ne de gölgen
eğer beni dinlersen
biraz uzak dur kendinden
korkularını tetikleyen bencilliğinden

aç gözlerini, gör artık
çevrende dönüp duran bir dünya yok
küçük dağları yaratan da değilsin
ne bir tanrı
ne de bir peygambersin
küçümsemiyorum ama
herkes gibi
benim gibi
sende bir insansın

aç kapılarını yüreğinin
korkma, kaybetmezsin kendini
belki biraz ben girerim içeri
ya da herhangi biri
korkma, rahat bırak kendini
belki böyle öğrenirsin sevmesini
kendinden başkasına da güvenmesini

Ocak 2003

Egemen

yine de bildiğini okur hep
çektığımız araba aldırımsızın
ve çığlığımızdan patlasa da kulakları
çok iyi oynar o
sağır sultan rolünü
tok açın halinden anlamaz derler
o da anlamıyor bizi
çünkü karnımızda değil
yüreğimizde ve beynimizdedir açlığımız
belki biraz ağır gelecek ona
ama biliyorum
ne yürek var onda
ne de beyin.

23.04.2003

Vaat

bugünden kurulmuştur hayali
dünden verilmiş sözlerle
bir inançtır
ve beklenir o gün
adı ve tarihi konmamışsa da
bekleyende kırılmazdır umut
çünkü büyüktür vaat
bir yoldur
ve durmaksızın yürünür coşkuyla
kısmeti gelecek kuşaklara kalsa da

24.04.2003

Gerçeğin düşü

dışarıda hırçın bir rüzgar esiyor
kar tipiye dönmüş
deli gibi savrulmakta
sanki sökülecek topraktan ağaçlar
hava öylesine soğuk
hani biri konuşsa
kelimeler ağzında donacak

dışarıda keskin bir rüzgar esiyor
soğuk bir kamçı gibi
yüzümüzde şaklıyor
ve biz
yani dağların çocukları
bir ağustos güneşi altında gibi
sım-sıcak bir yaşamda
türküler söylüyoruz hep birlikte
çünkü biliyoruz ki biz
ateşi hiç sönmeyen
o yüreklerin içindeyiz

Aralık-2002

Mavinin çılgılığı

karanlık mıydı
bizi böyle alıp götüren
küsün müydü güneş
yoksa
biz mi kördük
görülmeyen dünyalara mı salmıştık hayallerimizi
duyulmuyor muydu çılgıklarımız
duyuramıyor muyduk sesimizi
özlemlerimizi
nasıl uyandırabilirdik
sızıp kalan hislerimizi
aşılabilir miydi
kendine gömülen bir dünyada sınırlar
sağaltabilir miydik yaralarımızı
kızıl göklerden kan yağarken

mavisini istiyorum ben gökyüzünün
o serden geçiren mavisini
o azad ettiren
masmavi çılgılığı

Temmuz-2002

Bize dair

örtme üstüne o acılı perdeyi
bırak
hep coşkun gülüşler kalsın yüzünde
seni seviyorum bak
en az dağlar kadar

kapama yüzünü
bizi ayran o uğursuz maskeyle
senin olan gözlerle seyret beni
sonra gel yanıma
birlikte nice savaşlar göreceğiz daha
ve türlü ölümler geçecek her yanımızdan
ama hayat böyledir işte
ve biz yaşayacağız
sen ben de

ben de sende
yüzümüz birbirine karışacak
sen sen olarak
ben ben olarak
ve birlikte bizi yaratarak

ayrılık deseler
gülüp geçeceğiz
ne hasret ne özlem
ne de tatmin olmamış tutkular
aldırmayacağız
çünkü zamanını yitirdi tüm bunlar
artık kendimizden vereceğiz hayatı
birleşen ruhlarımızla
parça parça kuracağız yeni bir dünya
su
hava
toprak
ve ateş
bir de sevgiyi katacağiz temeline
bak nasıl yücelecek her şey o zaman
ve herkes bizde bulacak kendini
biz ise hep yeniden doğacağız
sonsuz bir bereketle

Eylül 2002

Yalnızlıklar asrı

I.

en amansız asrındayız hayatın
sabırsız ve adressiz günlerin
issizliğe mahkum sürgüne
akıp durduk her an
ve orada
o yalnızlıklar asrında
öldü sanılmış
ve yerin yetmiş yedi katı altına haps edilmiş
tarihsiz acılarla tanıştık
çılgılığı boğazında düğümlemiş
o suskun acılar
ki bir haykırsa
yırtacak tüm yalnızlıklarını
silecek
üstünde bir leke gibi duran
asırların izini

II.

şimdi yalnızlıklar asrında
duvarlar
tel örgüler
ve sınırlar durur aramızda
her şey ayrı
herkes uzaktır birbirinden
sadece kendini hissediyor yürekler
kendine bakıyor gözler
ve kendini duyuyor kulaklar

elbet bir kapısı olmalı
kilidi kapanmamış
bir yerlerde saklı duran
bizde
ve herkeste
her şeyde
ve her yerde
kendine değil
dışına açılan

bu yalnızlıklar asrında
ötekiyle buluşturan

III.

diyordum ya
işte bitiyor bu yalnızlıklar asrı
çağın gizlisinde büyüyen bir çılgılla
yırtarcasına sağır kulakları
bir rüzgar gibi eserek
dolaşiyor bütün cihanı
ve insanlık
hep birlikte mırıldanıyor
tarihin ilk ezgisini
ve bu ezgi eşliğinde
gömüyor yüreğine
o yalnızlıklar asrını

2002

Yalnız

huzuru parçalayan
esrarengiz bir uğultuydu
o insan kalabalığı
ve mekan
gözlerin maharetiydi yalnızca
yüreğin derin boşluğuna haps olmuş
kapandığında sese hasret düşler
kalırdı geride

gerçeğine o dünyada ulaşılan
ancak sessizliğe dost
ve bir tek sessizlikten alırdı kudretini
yüzü
bedeni
ve yüreği
gittikçe tükenirdi aynalardaki görüntüsü
ayna ise bir çift göz sadece
ki o da unuttu görmeyi

neyi paylaşabilirdi ki
aynasız bir yansıma
ve sessiz bir yankıdan başka

varlık mekan içinde tanımlanıyorsa eğer
nasıl "ben varım" diyebilir
kimselerin hissetmediği dokunuş
kimselerin duymadığı ses
ya da insan
nasıl tanır kendini
ötekine bakmadan

tek ve yalnız
durgun bir yüz
ve o yüzün ardında
kasıp kavuran fırtınalar
sanılmasın sükunet içinde geçer
inzivalar
böylesine özlem ve arzu dolu olursa

kendine mahkum
ve kendine gardiyandır yalnız olan
bilenler acır ona
bilmeyenler lanetler
çocuklarsa korkar tanımsızlığından
hele bir de o garipseirse kendini

15.5.2003

Senden sonra

dağlarda gitti senden sonra
hepten çöle döndü yüreklerimiz
sensiz her yer ıssız
sensiz kimsesiz gibiyiz

oysa hala ayak izlerin duruyor
birlikte yürüdüğümüz patikalarda
sesini duyar gibi kulak kabartıyoruz
her heval denilişinde
seni görüyoruz
birbirimize her bakışımızda
sonra daha çok bakıyoruz
bir çağrışım ne de olsa
ve sanki her gece
siluetin beliriyor
ayın şavkını delen zirvelerde

senden sonra
daha çok arar olduk seni
o yoldaş sıcaklığını
ve bu özlemle
daha sıkı sarıldık birbirimize
anlayabilmek için hislerini
seni yaşadık her yürek atışında

senden sonra yoldaş
bizde gelmek istedik ardından
bu hırsla yürüdük ölümün üstüne

ama yapamazdık bunu
terk edemedik mirasın olan hayallerini
ve bizde bıraktığın seni

varsın dağlar da gitsin
bizden uzaklara
en az bizim kadar
onlarda biliyor çünkü
sensizliğin acısını
bu acı ki,
vuruyor insanı yollara
varsın her şey çıkıp gitsin hayatımızdan
birlikte yaşadığımız onca şey
ve ruhun
bir de hayalin var ya

Ocak 2003

Zamanın yol haritası

zaman kırıldı
asılı durduğu sonsuzluktan düşerek
bölündü sayısız parçaya
karıştı birbirine kaos içinde
sonra her yere
bilinen ve bilinecek olan
dağıldı her mekana
aranıp bulunsun diye
her parçası bir tanıma kavuşup
yeniden bütünleşsin diye

sonra insan vuruldu bu kaos içinde

kendi hükmünü dayadı,
doğru veya yanlış
ve türlü yollara girip aradı
kendine ait parçayı

yalnızdı bazen
bazen de kalabalık
kimiyle ayrıştı
kimiyle birleşti
aramanın büyülü dünyasında
kendini bulmanın umudunda
arayıp durdu
kimliğe kavuşacak olan
ve onunla bir kimlik bulacağı parçayı

tesadüf yoktu
veya şans sadece bir yalandı
kolay olsaydı menzil
aranır mıydı acaba herhangi bir şey

zor iştir bulmak
bu zaman girdabında boğulmadan dolanmak
tutunamadı kimi
şaşırp yolunu
kayboldu bu seyirde
kimi bulduyuyla yetinip
durdu olduğu yerde
kimi daha baştan dönmüştü
ki onlar bir hiçlikte yok oldular
kimisi inatçı durmak bilmedi
öldü ama dönmedi
vazgeçmek de neymiş sonuna kadar gitti

sürecek daha bu arayış
parçalar bulunacak tek tek
bulması gerekenin eliyle
ve bu el
yani zamanın ustası
bir bir toplayarak parçaları
yeniden birleştirecek zamanı

Ocak 2003

Çöl

uzakta
hayal meyal tanıdık bir görüntü
ne kadar da benziyor bana
hani burada olmasam
o benim diyeceğim ya
yürüyorum
hayır! hayır!
sürünüyorum ona doğru
ama ulaşmak ne mümkün
belki de gerçek bir hayal
ya da sayıklamadan ibaret bir arzu
elinde bir ateş topu
yakıyor ruhumu gördükçe
ve ben
bu yabancı çöllerde
o seraba bakarak büyütüyorum
umudu

2002

Ateş

yüz tutmuş sönmeye
ve kırılıyor ısı ağır ağır
medet nedir
üşüyor dünya
ateşten soyundu çünkü

külleşiyor zaman
acıyla yaşadığımız her şey
ve eğer yanmaksa tek çaresi
yanacak herkes
ama uzak durdukça bu ateşten
bize miras kalacak
ruhsuz hayatlar
ve külden yarınlar

sönmesin ateş
yoksa unuturuz her şeyi
çünkü unutmak su dökmektir yangına
yani ihanet
soğuktur o lanetli soysuz
sinsice sızar aramıza
ve bize vurdurtur umudu

korkmayın
harlayın ateşi ellerinizle
aman ha
maşa olmasın ellerinizde
çünkü ateş yaktığı elde dirilecek
çünkü hayat içindeki ateşle var olacak
2002

Bilge

çözmüştü şifresini zamanın
ve şimdi ardına kadar açtı kapılar
sır diye bir şey yoktu onun için hayatta
bu yüzden yalnız
bu yüzden büyüktü acıları
ve paylaşacağı kimse yoktu henüz
ya da sırrına mazhar olan biri

lanetlenmiş onu kutsal kitaplar
çünkü yüz çevirmişti tüm tanrılara
derdi ki
eğer varsa bir tanrı
benim suretimde mevcuttur

erdemini kendisi yarattı
aklıyla
yüreğiyle
ve elleriyle
ama hep aradı gerçeği
gerçek
bütün erdemlerin toplamı yani
ki en büyük aşkıydı bu
onu böyle deli divane eden

yüreğinin sezgisine katardı bilgisini
öylece bakardı hayata
insanlara
ve de kainata
bütün uzaklar yakınlaşırdı ona
ya da o ulaşırdı her yere
sonra yüreğine alırdı

tüm varlık dünyasını
ve böylece bulurdu sınırsız sevgiyi
ki bu sevgi değil miydi
onu bilgeleştiren

2002

Diriliş

toprağa değince su
sen yeşerdin
ben büyüdüm
ve yürüdük
yollar uzadı
dağlara vardı ömür
ve orada döktüğümüz kan
aktı damarlarımızda yeniden
sonra seni
sonra beni
sonra hepimizi
bir kavga türküsünde
diriliş müjdesiyle selamladı

Mayıs 2003

Toprak

"Hüseyin için...."

hayata başladığımız o kadim yer
ana rahmi kadar eski
ve kutsal yurt
bin yıllar öncesinden
hiç değişmeyen gerçek
tanrıça ve bereket

Mayıs 2003

Kaybettiklerim

çıkıp şu dağlara
aramalıyım kendimi
seni
ve her şeyi
görebilecek miyim bilmiyorum
ama bir zamanlar
orada yitirmiştim
ve orada bulmayı diliyorum
kendimi
seni
ve her şeyi

28.05.2003

Yol ve yürüyüş

I.
"ölüm de var" demişlerdi bu yolda
biliyordu bunu, o da
ve bilerek girdi yola
farkındaydı
bedeli ağırdı
bu yolda yürümenin
ama atarken adımlarını
korkusuz, tereddütsüz
dimdikti başı

şaha kalkmış bir kısırak gibi
ileriye atıldı
orada yiğitçe ölüme meydan okudu
yüreğindeki yılmaz cesareti
gösterirken düşmana
korkusundan titreyen bir kurşunla vuruldu
düşerken toprağa dağ gibi bedeni
şiir gibi döküldü ağzından son sözleri
ve kutsal bir dua gibi
yüzyıllar boyu söylendi
"ölüm de var bu yolda
ve yaşam kadar yakındır insana"

II.

bir gerilla
cansız yatıyor sırtüstü toprakta
daha çekilmemişti kanı
ve hala sıcaktı bedeni
yüzünde erken ölümün hazin ifadesi
ama açık kalmış gözlerinde bakışları
hala diri
ve sanki
bedeninden ayrılan ruhunu izler gibiydi

III.

yanı başında şehidin
diz çöküp oturmuş bir gerilla
elleriyle okşuyordu toprakta yatanın başını
"o, ölmüş" dedi
kendi kendine konuşur gibi
ağlıyordu
gözleri kan çanağı
yüreği kan deryası

"bende biliyorum
ben de biliyorum" diye kızıp söylendi
beride ayakta durmaya çalışan yoldaşı
ve sonra sitemle
"lanet olsun
kapat gözlerini bırakalım rahatça uyusun" deyip
göğe kaldırdı başını
silkinip kurtulmak istercesine bu acıdan
tekrar dönüp baktığı zaman yere
bunların bir yalan olduğunu görmek istercesine
sallayıp durdu başını
sonra korka çekine
ağır ağır indirdi başını
ve yere baktı
ama ölüm mutlaktı
gördükleri gerçektir
bu defa "anladım" dercesine
bir daha salladı başını
ve "o şehit oldu kapat gözlerini
ki rahatça uyusun" dedi

hala ağlıyordu
dizlerinin üstüne aldığı başı
okşayan
kendinden geçmiş gibiydi
bakarak kızıl rengine kanın
bir şeyler söyledi
rüyada konuşur gibi
"daha gencecik bir candı
önünde uzun bir ömür vardı
yalnız insana inanırdı.
ne yazık

onu vuran bir insandı"

indirdi başını şehidin
dizleri üzerinden
ve usulca uzatıp ellerini
ki narin bir çiçeğe dokunacak mış gibi
ürkek ve titrekti elleri
kapadı şehidin gözlerini
ama tedirgin
ama öfkeliydi yüreği
ve dalıp gitmişti gözleri

sıcak bir dokunuş hissetti omuzunda
"kalk" dedi ayakta duran
"bir mezar kazıp gömelim şehidimizi"
ve elleriyle
ve tırnaklarıyla
ve yürekleriyle
ve sadakatin gücüyle
yardılar toprağın bağrını
gömdüler şehit olanı
kurda kuşa yem olmasın
toprakla bir olsun diye
örttüler üstünü
başladı bağlılık ayini
ve birlikte söylediler en son ilahiyi
"ölenin andıyla gidilir yollar
bu yolculukta yeniden dirilecek ruhlar
ve ruhumuza katılacak onlar
yürüyeceğiz
sözünü sözümüz
yolunu yolumuz bileceğiz
ki eğer biz de düşersek bu yolda
yarınlarda
kalmasın yüreğimiz düştüğü yerde"

sustu ikisi de
sustu her şey
sustu dünya
yurdun bağrına
emanet edip onu
devam ettiler yola
devam ettiler onun yoluna
"yılmak yok" dediler
yürüdüler

IV.

her yola bir yolcu gerek
yürümek için
her yolcuya bir yol
ama yoldan anlamaza
ne yolculuk gerek
ne de bir yol

öylece yolu bilip yürüdüler
menzil uzaktı
bu yolun belki de sonu yoktu
ki sonu yakın yollarda
daha erken biterdi hayat

döngüsünde yol ve zamanın
yürüyüp gittiler
yoruldular bazen
durup dinlenmediler
ama "vazgeçmek yok" dediler
sabır deyip direndiler

yemin deyip yürüdüler

V.

zor iştir yolcu olmak zamanda
bilip yürümek bu yolda
hele bir de yitirmeden inancını
zor iştir hep ileri gidebilmek
dizleri titremeden ayakta durabilmek
kendinden çıkmadan bu yolda kalabilmek

yürüdüler
zamana haksızlık etmeden
bekleyip bekletmeden
çünkü umud edilen onlardı gelecekte
onlardı
bir menzile kilitlenip yürüyen
onlardı
zamanın döngüsünde dönüşsüz olan
dönecek bir yerleri
dönecek kimseleri kalmayan
onlardı
dünü
bugünü
ve tüm zamanların ağır yükünü omuzlayıp
ardına düşen geleceğin
ve yükleri kadar büyük yürekleri
ve yüreklerini dolduran ümitleriyle
yürüdüler
yürüdüler
yürüdüler

V.

yolu gidilir kılan
varacağı yerdir
yolcuyu güçlü kılan
yolun bilgeliğidir

Kasım 2002

Dicle'ye akar düşlerim

zamanını çoktan unuttum
aynı topraklarda birlikte kurduğumuz hayatın
aynı savaşlarda baş koyduğumuz sevdaların
belki fi tarihiydi
dedim ya
çoktan unuttum

bir arada yaşayan
ama hep ayrı kalan
iki aşkıttık biz
ben
kendine hasretler yaratan amed yani
sen
bütün hasretlerimin sebebi dicle

ben hep sana bakıp durdum
kapkara taş duvarların arkasından
sense hep
salına salına gelerek uzaklardan
geçip giderdin önümden
nazlı bir gelin gibi kıvrılarak

her gidişin bir yangın olurdu
ve baktıkça ben yanıp kül olurdum
sen göz yaşımdaydın benim

binlerce yıldır dağların bağrından akıttığım
ne kadar paralasam da kendimi
uzanıp da bir adım bile yanaşamadığım
ve sen, ey dicle
içimden gürül gürül akıp da doyamadığım
düşlerimin umudu
hani o düşlerde
dalga dalga akan saçlarında akabilsem
ya da sevdamızın mutlu dünyasında
kaybolup gitsem

gitme böyle uzaklara
içimde yaktığın ateş
büyüyor gün geçtikçe
beni erite erite

gitme diyorum
ama gideceksin, biliyorum
çünkü sen gitmeye mecbursun
çünkü sen hep gidersin

gitsen de uzaklara
belki seni bekliyorum, sakın unutma
öyle uzak dağlar ardında değil
çevir başını bak
karşında olacağım
hemen yanı başında
gözlerimde özlemimle

Ocak 2003

Uzak

işte yağmaya başladı yağmur
bir bir söndü ışıkları şehrin
pencerelerde bir su müzikali
ve damlalar
sevdayla oynasırken birbiriyle
camların ardında
sıcak rüyalara daldı çocuklar
dışarıda bir yerlerde
ulaşamayacak kadar uzakta belki
güzel bir hayalde uyanacaktı herkes

daha çok vardı gün doğumuna
ıslak sokak lambaları küsmüştü geceye

sahipsiz ayak seslerinin
ürpertisi kalırdı sabahın mahmurluğuna
güneş ha doğdu ha doğacak
ve gece
kuş civıltılarının ninnisiyle
yorgunluk uykusuna dalacak

sonra yaşama arzusunun üstüne çökecek
gecede hafifleyen sevdalar
kanadı kırılmış bir kuş
ya da yuvasını kaybetmiş bir çocuk gibi
şaşkın bir muamma kalacak ortada
ne gökyüzünden bakabilecek bir yeryüzü
ne de ağır da olsa yürüyebileceğimiz bir yol
kalmayacak hiç bir şey
uzak bir ışık taneciği
ve onun verdiği sonsuz umuttan başka

Ekim 2002

Zilan'ı anlatmak

aç ellerini
avuçlarında tuttuğun sihri savur yeryüzüne
karişsin havaya, toprağa
karişsin ateşe, suya
ve insana
ki sırrına mazhar olmasak da bu sihrin
belki böyle mümkün olacak
seninle bu dünyada yaşamak

öleceğim diye korkan
bakamaz sana
o çirkef hayattan
hala yaşadığını sansa da
senden uzakta
ve öyleyse eğer yaşamak
inan daha güzeldir ölmek
senin ateşinde yanarak

kim söyleyecek anlamını
patlayan bir yürekten doğan hayatın
ve o yürekten yayılan sesin
yaratılan nedir
ölümlerin bilinmez sınırında yanan ateşin
sıcığında görülen düşün

ve sen ey tanrıçam
yıkıp dağıtırken sınırları
ve hayat
kutsal ellerinde var olurken alev alev
ve özgürlük bile yakamazken senin gibi

ben
zilan, zilan diye haykırıyorum
seni duymayanlara

28.06.2003

Sema

kadim bilgelerin hayata sebep yangınıydı
yüreğimize duyumsattığın gerçek
ve bedenini sararken kızıl ateş
öğretisiyle yüceldiğimiz bir söz bıraktın bize
"gökyüzünde iki güneş olmaz" dedin
ve yakıp kül ettin putlarını
yalancı peygamberlerin

büyük sancılar içinde doğar her gerçek
ve bu sancıya layık olmaksa güzeli bulmak
güzel olan sensin sema
çünkü biz
daha ararken parça parça edilmiş o gerçeğin rüyasını
bir kıvılcım oldun
ve sırrına erip bütünleştin zilan'la
tanrıçalar diyarında
güneşe giden yolda
şimdi gerçek sensin artık
yüreğimizin her atışında coşkuyla hissettiğimiz
şimdi ateş sensin
güneşin bağrında yanıp tutuşan

17.06.2003

Barış için

yine kabardı öfke ve kinimiz
işte
yine canlandı maziye gömdüğümüz düşmanlığımız
hesaplar göreceğiz yeniden
katarak eskilerin üstüne
yine kuşanacağız silahlarımızı
karanlık kuytulara pusular kuracağız
ya da can havliyle dolduracağız mevzileri
cana kıymak ürkütecek bizi
bunu bile bile basacağız tetiğe
titreyen parmaklarımızla
demir soğukluğunda ölümler savuracağız karşılıklı
oluk oluk akacak kan
ve zafer sarhoşluğu içinde
naralar atacağız çılgınca

yine toprağa düşecek
yüzünde ayva tüyü gençler
ağır yakacak analar kendini parçalayarak
babalar içine akıtacak yaşını
her gün biraz daha eriyerek
yine boynu bükük
yüreği yanık kalacak eş dost
yine yetim
yine öksüz
ser sefil perişan olacak çocuklar
yine yakılacak evler
viran olacak köyler
yine başlayacak göç
ve gurbette yurt özlemiyle yanacak yürekler

sonra huzur arayacağız harıl harıl
acıyla pişman oldukça savaşın
barış deyip döküleceğiz meydanlara
yürüyeceğiz sokaklarda gece gündüz
joplanıp dövüleceğiz
ama susmayacağız
göklerde yankılanacak sloganlarımız
ve marşlar söyleyeceğiz hep bir ağızdan
el ele tutuşup yürüyeceğiz
barışa doğru
hiç durmadan

Temmuz 2003

Bir mayıs şiiri

ılık bir sabah yeline verip kendini
bir kuş gibi kanatlanıp
yurduna uçmak ister bu deli gönül
asırlık özlemlerin çağrısıyla
şöyle uzanıp kollarıyla sınırsız sarılmak
ki seyir defterine de öyle yazılmıştır ayrılıkların
yani kavuşmak
ruhunu bir su gibi akıtarak
özgürlüğün kutsal topraklarını yıkamak
ve ulaşmak engin dağlara
orada bir çoban ateşinde değil
bir gerillanın yangınında ısınmak
ve ısıtmak üşümüş yüreğini
sonra bir şafak vakti
dikerek gözlerini ufuklara
doğuşun coşkusuyla izlemek
hayatın kaynağını

ve yeniden yücelen ruhların doruğundan
karanlık ve ıssız dünyaları aydınlatmak
daha neler istemez ki
hasretten deliren bu gönlüm

bir de seni
ama en çok da seni ister gönül
bu prangaya
bu mazgala
bu dört duvara aldırmadan

Temmuz 2003